Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (sedmého senátu)

11. dubna 2013 *

„Kasační opravný prostředek — Hospodářská soutěž — Kartelová dohoda — Italský trh nákupu a prvotního zpracování surového tabáku — Zaplacení pokuty solidárně zavázaným spoludlužníkem — Právní zájem na podání žaloby — Důkazní břemeno“

Ve věci C-652/11 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 15. prosince 2011,

**Mindo Srl**, v likvidaci, se sídlem v Římě (Itálie), zastoupená G. Mastrantonim, C. Ostim a A. Prastarem, avvocati,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž další účastnicí řízení je:

**Evropská komise**, zastoupená N. Khanem a L. Malferrarim, jako zmocněnci ve spolupráci s F. Ruggeri Laderchim a R. Nazzinim, avvocati, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (sedmý senát),

ve složení G. Arestis, předseda senátu, J.-C. Bonichot a A. Arabadžev (zpravodaj), soudci,

generální advokátka: V. Trstenjak,

vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. října 2012,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

## Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se společnost Mindo Srl (dále jen „Mindo“) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 5. října 2011, Mindo Srl v. Komise (T-19/06, Sb. rozh. s. II-6795), kterým Tribunál zamítl její žalobu směřující k částečnému zrušení a podpůrně změně rozhodnutí Komise C(2005) 4012 final ze dne 20. října 2005 v řízení podle čl. 81 odst. 1 [ES] (Věc COMP/C.38.281/B.2 – Surový tabák – Itálie) (Úř. věst. 2006, L 353, s. 45, dále jen „sporné rozhodnutí“) a podpůrně návrh na snížení pokuty uložené této společnosti.

### Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

2 Mindo je italská společnost, která se v současnosti nachází v likvidaci a jejíž hlavní činností bylo prvotní zpracování surového tabáku. Zpočátku byla rodinným podnikem, který v roce 1995 odkoupila dceřiná společnost společnosti Dimon Inc. Po této akvizici byla její obchodní firma změněna na Dimon Italia Srl. Její základní kapitál byl dne 30. září 2004 prodán čtyřem jednotlivcům, kteří neměli žádnou vazbu na skupinu Dimon, a její obchodní firma byla změněna na Mindo. V květnu 2005 došlo k fúzi společností Dimon Inc. a Standard Commercial Corporation, z níž vznikla nová společnost s názvem Alliance One International, Inc. (dále jen „AOI“).

3 Dne 19. února 2002 obdržela Komise Evropských společenství žádost o ochranu před pokutami od jednoho ze zpracovatelů surového tabáku v Itálii, a sice společnosti Deltafina SpA.

4 Dne 4. dubna 2002 obdržela Komise od společnosti Mindo, která se v té době ještě jmenovala Dimon Italia Srl, žádost o ochranu před pokutami a podpůrně žádost o snížení jakékoli případné pokuty, a dne 8. dubna 2002 obdržela od této společnosti některé důkazy.

5 Komise dne 9. dubna 2002 potvrdila přijetí jak žádosti společnosti Mindo o ochranu před pokutami, tak žádost této společnosti o snížení případné pokuty. Informovala tuto společnost o skutečnosti, že její žádost o ochranu před pokutami nesplňuje podmínky oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2002, C 45, s. 3).

6 Dne 20. října 2005 přijala Komise sporné rozhodnutí, ve kterém konstatovala, že v průběhu období od roku 1995 do počátku roku 2002 se zpracovatelé surového tabáku v Itálii uvedení ve sporném rozhodnutí, včetně společnosti Mindo, dopustili několika jednání představujících jediné a trvající protiprávní jednání porušující čl. 81 odst. 1 ES.

7 Komise zejména upřesnila, že jelikož skupina, k níž společnost Mindo patřila během doby trvání protiprávního jednání, zanikla fúzí se skupinou Standard Commercial Corporation, stala se adresátem sporného rozhodnutí AOI coby právní nástupce obou těchto skupin. Toto rozhodnutí bylo rovněž určeno společnosti Mindo jakožto právní nástupkyni společnosti Dimon Italia Srl.

8 Komise stanovila výchozí částku pokuty uloženou společnosti Mindo na 12,5 milionů euro a tuto částku zvýšila o 25 % z důvodu velmi závažné povahy protiprávního jednání a o 60 % z důvodu trvání protiprávního jednání po dobu šesti let a čtyř měsíců. Omezila odpovědnost této společnosti na 10 % jejího obratu za poslední hospodářský rok. Komise vyhověla žádosti společnosti Mindo o snížení pokuty a snížila tuto pokutu o 50 % z důvodu její spolupráce. Komise proto stanovila konečnou částku pokutu uložené společnostem Mindo a AOI na 10 milionů eur, přičemž AOI byla odpovědná za celou tuto částku a Mindo byla solidárně odpovědná pouze za částku 3,99 milionů eur.

9 Dne 14. února 2006 zaplatila společnost AOI celou částku pokuty, kterou Komise uložila jí a společnosti Mindo.

10 Dne 4. července 2006 vstoupila Mindo do likvidace, což nikdy Tribunálu neoznámila.

11 Společnost Mindo podala dne 5. března 2007 na základě článku 161 královského nařízení č. 267 ze dne 16. března 1942 o konkursu, vyrovnání, správě podniku pod soudním dohledem a nucené správní likvidaci (regio decreto 16 marzo 1942, n. 267, recante disciplina del fallimento, del concordato preventivo, dell'amministrazione controllata e della liquidazione coatta amministrativa), ve znění změn (řádný doplněk ke GURI č. 81 ze dne 6. dubna 1942), návrh na povolení vyrovnání s převodem majetku u Tribunale ordinario di Roma, sezione fallimentare. Rozsudkem ze dne 27. listopadu 2007 tento soud schválil vyrovnání navržené společností Mindo.

**Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek**

12 Žalobou podanou kanceláři Tribunálu dne 20. ledna 2006 se společnost Mindo domáhala, aby Tribunál částečně zrušil sporné rozhodnutí a podpůrně, aby snížil výši pokuty uložené společnosti Mindo a solidárně AOI.

13 Na jednání, které se konalo dne 29. listopadu 2010, uvedla Komise, která se několik dní předtím dozvěděla o skutečnosti, že se žalobkyně od července 2006 nachází v likvidaci, zejména to, že žalobkyně ztratila právní zájem na podání žaloby. Tribunál tedy vyzval společnost Mindo, aby mu poskytla veškeré relevantní informace a dokumenty o každé dohodě, kterou případně uzavřela se společností AOI ohledně zaplacení pokuty touto společností a ohledně možnosti podat žalobu na vrácení části zaplacené pokuty. Mindo této výzvě vyhověla.

14 Dopisem ze dne 30. března 2011 odpověděla AOI na otázky položené Tribunálem a v podstatě uvedla, že proti společnosti Mindo dosud nepodala žalobu na vrácení části zaplacené pokuty, protože raději počká na výsledek řízení před Tribunálem.

15 Vysvětlila nejprve, že v rámci takového postupu by byla velmi pravděpodobně nucena žádat o vydání rozsudku a o vydání platebního rozkazu založeného na tomto rozsudku a že by v případě úplného nebo částečného zrušení pokuty byla nucena vydat Mindo vrácenou částku s úroky, což by učinilo celé řízení náročným, nákladným a zdlouhavým. Společnost AOI se dále domnívala, že její nárok není promlčen a do skončení řízení před Tribunálem ani nebude. Konečně zdůraznila, že vyrovnací řízení nebrání věřiteli v tom, aby se obrátil na příslušné soudy s návrhem na vydání deklaratorního rozsudku vůči dlužníkovi, s nímž je uvedené vyrovnací řízení vedeno, a žádal o vydání platebního rozkazu, jakmile bude vyhlášen schvalovací rozsudek.

16 Po skončení přezkumu okolností věci, a zejména předmětu návrhu Tribunál dospěl k závěru, že společnost Mindo neprokázala vzniklý a trvající zájem na pokračování v řízení, a měl za to, že v důsledku toho již není třeba o její žalobě rozhodnout.

**Návrhová žádání účastnic řízení**

17 Svým kasačním opravným prostředkem Mindo navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen v plném rozsahu, věc vrácena Tribunálu k novému přezkumu ve věci samé a Komisi uložena náhrada všech nákladů řízení.

18 Komise navrhuje, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut a aby byla společnosti Mindo uložena náhrada nákladů řízení.

**Ke kasačnímu opravnému prostředku**

19 Na podporu svého kasačního opravného prostředku uplatňuje Mindo dva důvody. V rámci prvního důvodu v podstatě uvádí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že nesprávně kvalifikoval její situaci, a tím, že v důsledku toho prohlásil, že nemá žádný právní zájem na podání žaloby. Druhý důvod, který předložila podpůrně, vychází z porušení práva společností AOI a Mindo na spravedlivý proces.

20 Komise tvrdí, že první důvod kasačního opravného prostředku je zjevně nepřípustný a druhý důvod kasačního opravného prostředku je zjevně neopodstatněný.

*K přípustnosti prvního důvodu kasačního opravného prostředku*

21 Podle ustálené judikatury z čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 168 odst. 1 písm. d) a čl. 169 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení se navrhovatel domáhá, jakož i právní argumenty, které specifickým způsobem tento návrh podporují (viz rozsudky ze dne 6. března 2001, Connolly v. Komise, C-274/99 P, Recueil, s. I-1611, bod 121, a ze dne 24. ledna 2013, 3F v. Komise, C-646/11 P, bod 51).

22 Je třeba uvést, že se Mindo dovolávala nesprávných právních posouzení, kterých se dopustil Tribunál, přičemž dostatečně přesně uvedla kritizované části napadeného rozsudku, zejména bod 87, a upřesnila důvody, pro které považuje tyto části za stižené takovými nesprávnými posouzeními.

23 Komise tedy namítá nepřípustnost prvního důvodu kasačního opravného prostředku neopodstatněně.

*K meritu prvního důvodu kasačního opravného prostředku*

Argumentace účastnic řízení

24 Zaprvé společnost Mindo tvrdí, že AOI tím, že zaplatila plnou částku pokuty, se na základě čl. 2055 druhého pododstavce a článku 1299 italského občanského zákoníku stala jejím věřitelem. V souladu s článkem 2946 téhož zákoníku podléhá právo společnosti AOI požadovat od společnosti Mindo vrácení části pokuty obecné promlčecí lhůtě deseti let. Tribunál se tedy dopustil pochybení, když měl v bodě 85 a následujících napadeného rozsudku za to, že společnost Mindo nebude mít žádný prospěch ze zrušení nebo změny sporného rozhodnutí, jelikož právo společnosti AOI požadovat náhradu její pohledávky vzniklo v den zaplacení pokuty a promlčecí lhůta k podání žaloby, kterou má pro tento účel k dispozici, je deset let.

25 Zadruhé společnost Mindo tvrdí, že se Tribunál dopustil pochybení, když dospěl k závěru, že chybí důkaz existence pohledávky společnosti AOI vůči Mindo, jakož i důkaz o možnosti nebo záměru společnosti AOI podat žalobu na vymáhání této pohledávky. Zaprvé Mindo prokázala existenci dluhu vůči společnosti AOI tím, že v odpovědi na vyjádření Komise ohledně dokumentů předložených společností Mindo na žádost Tribunálu předložila důkazy týkající se královského nařízení č. 267 ze dne 16. března 1942 a skutečného práva společnosti AOI na vymáhání pohledávky. Zadruhé nebyla povinna prokázat úmysl společnosti AOI vymáhat pohledávku, ale pouze její skutečné právo podat žalobu za tímto účelem.

26 Zatřetí Mindo uvádí, že Tribunál nesprávně posoudil důkazní břemeno, když při odůvodnění svého rozsudku vycházel z konstatování, že „není vyloučeno“, že společnost AOI na sebe vzala platbu části pokuty, jež připadala na Mindo. Společnost Mindo na jednání upřesnila, že toto konstatování Tribunálu ji zbavilo všech prostředků obhajoby a představovalo obrácení důkazního břemene. Celkové

posouzení neexistence právního zájmu společnosti Mindo na podání žaloby se ze strany Tribunálu zakládalo na spekulativních úvahách, které odkazovaly na úmysl AOI a další irelevantní náhodné okolnosti.

27 V tomto ohledu Komise odpovídá, že část pokuty připadající na společnost Mindo byla v plném rozsahu zaplacena společností AOI, která ke dni vydání napadeného rozsudku stále nepodala žalobu na vrácení této částky a že mezi těmito dvěma entitami existovala tajná dohoda, podle které AOI převzala odpovědnost za protisoutěžní jednání společnosti Mindo.

28 Podle Komise nezaložil Tribunál svou argumentaci na úvahách spojených s italským právem, ale na řadě faktických připomínek, které vyvracejí tvrzení, podle kterého měla AOI právo podat proti společnosti Mindo žalobu na vymáhání. Na jednání v tomto ohledu upřesnila, že podle ní za „normální situace“ a bez jakéhokoliv ujednání, mělo zaplacení části pokuty připadající na Mindo společností AOI podle platného italského práva za důsledek, že AOI vzniklo právo podat žalobu proti společnosti Mindo na vrácení této částky, ale že Tribunál, který vycházel z předložených důkazů, měl za to, že společnosti AOI a Mindo musely uzavřít dohodu, podle které již AOI neměla právo za tímto účelem společnost Mindo postihovat.

Závěry Soudního dvora

29 Je třeba připomenout, že povinnost odůvodňovat rozsudky plyne z článku 36 statutu Soudního dvora Evropské unie, který se na Tribunál použije na základě čl. 53 prvního pododstavce téhož statutu, a článku 81 jednacího řádu Tribunálu. Podle ustálené judikatury musí z odůvodnění rozsudku Tribunálu jasně a jednoznačně plynout úvahy Tribunálu, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody přijatého rozhodnutí a Soudní dvůr mohl vykonávat svůj soudní přezkum (viz rozsudek ze dne 19. prosince 2012, Mitteldeutsche Flughafen a Flughafen Leipzig-Halle v. Komise, C-288/11 P, bod 83 a citovaná judikatura).

30 Je třeba dále uvést, že chybějící nebo nedostatečné odůvodnění je porušením podstatných formálních náležitostí a představuje důvod veřejného pořádku, který musí být uplatněn soudem Unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. dubna 30. března 2000, VBA v. Florimex a další, C-265/97 P, Recueil, s. I-2061, bod 114, jakož i usnesení ze dne 7. prosince 2011, Deutsche Bahn v. OHIM, C-45/11 P, bod 57).

31 Je třeba konstatovat, že takovým nedostatkem odůvodnění je stiženo několik závěrů v napadeném rozsudku.

32 Zaprvé je třeba připomenout, že sporným rozhodnutím Komise uložila společnostem Mindo a AOI pokutu ve výši 10 milionů eur, přičemž upřesnila, že Mindo je solidárně odpovědná za platbu částky 3,99 milionů eur. Jak Tribunál uvedl v bodě 82 napadeného rozsudku, AOI zaplatila dne 14. února 2006 pokutu v plné výši.

33 Tribunál správně konstatoval, že společnost Mindo je v souladu s článkem 2 sporného rozhodnutí jednou ze společností, jímž bylo sporné rozhodnutí určeno a že je solidárně odpovědná za platbu pokuty ve výši 3,99 milionů euro.

34 V bodě 85 napadeného rozsudku Tribunál shledal, že „zrušení nebo změna sporného rozhodnutí z důvodu uváděného [Mindo] by jí nepřineslo žádný prospěch, protože pokuta, která jí byla uložena, již byla v plné výši zaplacena společností [AOI], jejím solidárním spoludlužníkem, a protože posledně uvedená společnost […] vůči ní neuplatnila nárok na vrácení části zaplacené pokuty, i když od jejího zaplacení uplynulo více než pět let.“ Tribunál dále konstatoval v bodě 87 napadeného rozsudku, že Mindo právně dostačujícím způsobem neprokázala, že má společnost AOI vůči ní pohledávku.

35 Nicméně Mindo v tomto ohledu před Tribunálem uvedla, že zaplacením celé pokuty společností AOI vznikla této společnosti pohledávka, za kterou může Mindo zodpovídat jako solidární dlužník části pokuty uložené Komisí těmto dvěma podnikům.

36 Z odpovědí společnosti Mindo na otázky položené Tribunálem dne 6. ledna 2011 dále vyplývá, že „strana, která je vázána solidárním závazkem, může poté, co věřiteli uhradila celou výši dluhu, vymáhat od ostatních solidárních dlužníků vrácení dluhu zaplaceného jejich jménem“. Kromě toho z vyjádření Komise k dokumentům předloženým na základě článku 64 jednacího řádu Tribunálu ze dne 21. února 2011 vyplývá, že mezi účastníky řízení bylo nesporné, že italské právo týkající se podílu mezi stranami solidárně odpovědnými za pohledávku, přiznává AOI právo vymáhat od společnosti Mindo, aby se podílela na úhradě pokuty.

37 Navzdory této argumentaci přitom Tribunál tvrdil, že zaplacení celé pokuty společností AOI nestačí k tomu, aby AOI vznikla pohledávka, za kterou může Mindo odpovídat jako solidární dlužník pokuty. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že Tribunál opomenul odůvodnit toto posouzení právně dostačujícím způsobem.

38 Jak dále vyplývá z bodu 72 napadeného rozsudku a písemností ve spisu, Mindo opakovaně vznesla před Tribunálem otázku promlčení práva společnosti AOI podat žalobu, a zejména argument, podle kterého AOI disponuje ode dne, kdy zaplatila celou částku pokuty, kterou Komise těmto dvěma společnostem uložila, právem podat žalobu proti společnosti Mindo, která jí umožňuje vymáhat od společnosti Mindo její podíl na pokutě. Společnost Mindo uvedla, že toto právo bude promlčeno až dne 14. února 2016.

39 Tribunál se však v tomto ohledu omezil na tvrzení, že „uplynulo více než pět let“ od okamžiku, kdy se uskutečnila platba společnosti AOI a že Mindo neprokázala právně dostačujícím způsobem, že AOI „má stále v úmyslu“ tuto pohledávku vymoci, ačkoli neověřil, zda právo společnosti AOI podat dotčenou žalobu bylo, či nebylo promlčeno, přestože se společnost Mindo před ním odvolala na ustanovení italského práva týkající se desetileté promlčecí lhůty žaloby solidárního spoludlužníka a argumenty uplatněné v tomto ohledu byly předloženy dostatečně jasně a přesně, aby mohl Tribunál zaujmout stanovisko.

40 Za těchto okolností je třeba mít za to, že Tribunál nemohl z důvodu, že společnost AOI zaplatila dluh společnosti Mindo, a bez vysvětlení, proč tato platba nepostačuje ke vzniku pohledávky ze strany společnosti AOI, dospět k závěru, jak učinil v bodech 85 a 87 napadeného rozsudku, že zrušení nebo změna sporného rozhodnutí nepřinesou společnosti Mindo žádný prospěch a že tato společnost neprokázala právně dostačujícím způsobem, že AOI měla za ní pohledávku.

41 Z výše uvedených skutečností vyplývá, že Tribunál tím, že neodpověděl na ústřední část argumentace společnosti Mindo, porušil povinnost odůvodnění, která mu přísluší na základě článku 36 statutu Soudního dvora, který se na Tribunál použije na základě čl. 53 prvního pododstavce téhož statutu, a článku 81 jednacího řádu Tribunálu.

42 Zadruhé Tribunál v bodě 87 napadeného rozsudku tvrdil, že i za předpokladu, že by AOI měla za společností Mindo pohledávku, Mindo právně dostačujícím způsobem neprokázala, že AOI „stále může nebo má v úmyslu“ její pohledávku vymoci.

43 Z bodu 71 napadeného rozsudku ale vyplývá, že Mindo u Tribunálu uvedla, že v souladu s platným italským právem by vůči ní mohla společnost AOI v budoucnu uplatnit regresní nárok. V odpovědi na otázky položené Tribunálem dne 20. května 2011 společnost Mindo zejména vysvětlila, že podle italského práva mohou „věřitelé, jejichž pohledávky vznikly před soudním rozhodnutím“, jako je společnost AOI, i po skončení vyrovnání podat proti společnosti Mindo k soudu návrh na vydání platebního rozkazu za předpokladu, že budou respektovat podíly a lhůty stanovené v rámci vyrovnání.

44 Pro odpověď na tento argument se tedy Tribunál nemohl omezit na tvrzení, jak učinil v bodě 91 napadeného rozsudku, že společnost Mindo nevysvětlila důvody, pro které označila AOI za „dlužníka, jehož pohledávka vznikla před soudním rozhodnutím“, nebo důvody, proč se AOI nepokusila přihlásit svou pohledávku.

45 Ačkoli Mindo tvrdila, že AOI může a má stále v úmyslu vymáhat svou pohledávku, Tribunál nezohlednil argument, který se v tomto ohledu jevil společnosti Mindo jako rozhodující a podle kterého, jak vyplývá z odpovědi na otázky položené Tribunálem dne 8. července 2011, vyrovnání umožňovalo podniku, který je platebně neschopný, restrukturovat dluh se všemi věřiteli, a pokračovat tak ve svých činnostech.

46 Z toho vyplývá, že z odůvodnění poskytnutého Tribunálem v napadeném rozsudku nevyplývaly jasným a jednoznačným způsobem, který by zejména umožnil Soudnímu dvoru vykonat svůj přezkum, důvody, pro které měl Tribunál za to, že společnost Mindo neprokázala právně dostačujícím způsobem, že AOI může vymoci svou pohledávku, a že v důsledku toho neodpovídá toto odůvodnění požadavkům stanoveným judikaturou uvedenou v bodě 29 tohoto rozsudku.

47 Zatřetí Tribunál v bodě 87 napadeného rozsudku tvrdil, že i za předpokladu, že by AOI měla pohledávku za společností Mindo, Mindo právně dostačujícím způsobem rovněž neprokázala, že AOI „má v úmyslu“ vymoci svou pohledávku.

48 Tribunál tak od společnosti Mindo vyžadoval, aby mu předložila důkaz o úmyslu společnosti AOI vymáhat pohledávku. Tento požadavek vyplývá rovněž z bodu 91 napadeného rozsudku, kdy měl Tribunál za to, že Mindo nevysvětlila důvody, proč se společnost AOI ani nepokusila přihlásit svou pohledávku v rámci vyrovnání a během vyrovnání nevznesla žádnou námitku navzdory dopadu, který by taková pohledávka mohla mít na rozhodování ostatních věřitelů o tom, zda vysloví souhlas s návrhem vyrovnání.

49 Přitom z napadeného rozsudku vyplývá, že AOI dopisem ze dne 30. března 2011 a v odpovědi na písemné otázky Tribunálu prohlásila, že má v úmyslu vymáhat svou pohledávku vůči společnosti Mindo, že tento nárok není dosud promlčen, a že za tímto účelem čeká, až bude spor vyřešen meritorně. Je tedy třeba konstatovat, že Tribunál tento dokument neposoudil.

50 Tribunál tak podřídil zájem společnosti Mindo na podání žaloby podmínce, že prokáže úmysl třetí osoby podat žalobu na vymáhání její pohledávky. V důsledku toho se Tribunál tím, že Mindo uložil neúnosné důkazní břemeno, aby mohla prokázat svůj právní zájem na podání žaloby, dopustil nesprávného právního posouzení.

51 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že závěr Tribunálu v bodě 87 napadeného rozsudku vychází z řady nepřímých důkazů uvedených v bodech 85 a 88 až 92 tohoto rozsudku, s přihlédnutím ke kterým měl Tribunál v bodě 93 uvedeného rozsudku za to, že „není vyloučeno“, že společnost AOI na sebe vzala platbu části pokuty, jež připadala na Mindo, nebo že se mezitím vzdala nároku na vrácení.

52 Z napadeného rozsudku rovněž vyplývá, že Tribunál požadoval od společnosti Mindo, aby mu poskytla veškeré relevantní informace a dokumenty ohledně všech dohod, které uzavřela se společností AOI o platbě pokuty touto společností a možnosti požadovat vrácení části zaplacené pokuty. V tomto ohledu je třeba uvést, že Tribunál sám v bodě 92 napadeného rozsudku konstatoval, že dokumenty předložené společností Mindo v odpovědi na tuto žádost neobsahují žádnou záruku nebo náhradu v její prospěch stran případné pokuty, kterou jí Komise uložila

53 Výraz použitý v bodě 93 napadeného rozsudku prokazuje nepřesvědčivou povahu těchto nepřímých důkazů a konstatování pouhé pravděpodobnosti. Přitom konstatování neexistence právního zájmu na podání žaloby na straně adresáta rozhodnutí Komise, které mu ukládá pokutu, nemůže spočívat na

pouhých domněnkách, zejména jestliže Tribunál dostatečně nezohlednil řadu skutečností uplatněných společností Mindo s cílem objasnit různé okolnosti projednávaného případu nebo prokázat, že AOI může stále uplatnit regresní nárok a vymoci přinejmenším část své pohledávky.

54 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že zaprvé je posouzení Tribunálu stiženo nedostatečným odůvodněním a zadruhé Tribunál uložil společnosti Mindo neúnosné důkazní břemeno, a proto společnost Mindo důvodně tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že prohlásil, že neprokázala právní zájem na podání žaloby.

55 Je proto třeba, aniž je nutné zkoumat druhý důvod kasačního opravného prostředku, tomuto kasačnímu opravnému prostředku vyhovět a napadený rozsudek zrušit.

56 Podle čl. 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora může posledně jmenovaný v případě, že zruší rozhodnutí Tribunálu, sám vydat konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo vrátit věc Tribunálu k rozhodnutí. V projednávané věci stav sporu nedovoluje, aby Soudní dvůr vydal sám konečné rozhodnutí.

57 V důsledku toho je třeba věc vrátit zpět Tribunálu a konstatovat, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (sedmý senát) rozhodl takto:

**1) Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 5. října 2011, Mindo v. Komise (T-19/06) se zrušuje.**

**2) Věc se vrací zpět Tribunálu Evropské unie.**

**3) O nákladech řízení bude rozhodnuto později.**

Podpisy.